Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 708. Sisinnivs Pap. Constant. Pap. Ivst. Rhin. Iter. Imp. Annus 5.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

Visual Library

morti in ara crucis viuificaret. Itaque per tres continuas hebdomadas eos docens & in fide confirmans, baptizauit ex eis ſolummodo quadraginta duos, exceptis paruulis vtriuſq; ſexus & mulierum.

XV. *Et licet Boructuarij eſſent gens barbara, fana & inculta, & plures Deos adorarent, propheanis & ſacrilegis ſacrificiis reſponſa à dæmonibus exquirentes, augurijs & diuinationibus feruentes: tamen ſanctus Suuibertus, condolens ipſorum miſeriæ, ſedula prædicatione, crebris deuotionibus, & mirabili ſanctitate, Deo auxiliante eos ad agnitionem veri perduxit luminis: ita vt relictis idolorum ſordibus in Chriſtum credentes, fana, in quibus idola antea adorare conſueuerant, propriis manibus deſtruentes: Eccleſias conſtruerent, in quibus Presbyteros & Diaconos ſibi in adiutorium per diuerſa Eccleſiarum loca ordinauit. Qui poſtquam præfatum errorem in magna parte, diuina præcedente gratia, miraculis & ſermonibus extirpaſſet, frequentabatur à populis circumquaq; poſitis, cateruatim ad eum confluentib. qui eximia conuerſationis & miraculi præfati fama excitati, videre & audire eum ſitiebant. Quibus libera voce documenta inſinuans Euangelica, multos ex eis conuertit, quos ſacro baptiſmatis fonte abluit & purgauit: ſicq; per biennium inter eos moratus, vita meritis & virtutum clarens exemplis, omnib. amabilis & venerabilis factus eſt. Fraterno denique amore plenus, cunctis ad ſalutem prodeſſe ſatagebat. Ipſe vero, vt omnibus omnia fieret, cunctos egenos in neceſſitatib. & infirmitatibus ipſorum viſitauit, non ſolum Chriſtianos, quos in fide viſitando & exhortando confirmauit, ſed & feroces Paganos errore idololatriæ irretitos, vt eos à vano cultu dæmonum ereptos, ad fidem perduceret Chriſti.* hæc ibi de iis, quæ præſenti & ſequenti anno ſunt facta: adiicit auctor alia miracula hoc eodem tempore ab eodem Chriſti Apoſtolo diuinitus edita, ex quibus maior facta fuit ad fidem acceſſio. Sed quas idem ſanctus (vt comminatus fuerat dæmon) paſſus ſit poſtea inſidias, ſuo loco dicturi ſumus.

De Orientalibus rebus illud hoc anno ſecundo Iuſtiniani Annales produnt, Sarracenos Damaſci abſtuliſſe à Chriſtianis primariam Eccleſiam, excitatos æmulatione ob eminentem pulchritudinem templi. hæc ex Theophane. Putamus hanc illam fuiſſe ſancti Ioannis Baptiſtæ Eccleſiam, cuius meminit Beda, vbi in epitome de locis ſanctis de Damaſco agit.

IESV CHRISTI
ANNVS 706.

IOANNIS PAP. VII. Annus 2. IVST. RHIN. ITER. IMP. Annus 3.

I. SEQVITVR Chriſti annus ſeptingenteſimus ſextus Indictione quarta, quo nihil præterea Annales reddunt, niſi (quod ad res ſpectat Orientales) non ſine magna ingratitudinis nota Iuſtinianum Imperatorem, qui armis Bulgaricis fuerat in Imperium reſtitutus, pactam pacem cum Trebellio ipſorum Rege frangentem, aduerſus eum duxiſſe exercitum, ſed dignas tuliſſe pœnas, vtpote qui poſteriores in bello ferens, fuga elapſus, vix Conſtantinopolim cum paucis redire valuit. Habent iſta latius enarrata Græcorum Annales. a

Hoc eodem anno ſeptingenteſimoſexto conſignanter res geſtæ ſancti Guthlaci anachoretæ in Anglia ab iis, qui eius vitam ſcriptis ſunt proſecuti. Vixit hic in horrida inſula ſolitarius, multiſque virtutibus illuſtratus, Prophetiæ dono imbutus, & miraculorum gratia inſignis extitit. Habentur ex parte res præclare ab eo geſtæ b, quas tu conſulas.

* *
*

IESV CHRISTI
ANNVS 707.

IOANNES PAP. VIII. Annus 3. IVST. RHIN. ITER. IMP. Annus 4.

SEPTINGENTESIMVS ſeptimus Redemptoris annus Indictione quinta inchoatur, quo decimoquinto Kalendas Nouembris Ioannes Papa, vbi ſediſſet annos duos, menſes ſeptem, dies decem & ſeptem, moritur. de quo iſta Anaſtaſius: *Hic fecit oratorium ſanctæ Dei genitricis intra Eccleſiam beati Petri Apoſtoli, cuius parietes muſiuo depinxit: illicq; auri & argenti quantitatem multam expendit, & venerabilium Patrum dextra læuaq; vultus erexit. Hic reſtaurauit baſilicam S. Eugeniæ, quæ longo tempore detecta atque diruta fuerat. Laborauit autem & in cœmeteriis beatorum martyrum Marcelliani & Marci, Damaſiq; S. Pontificis. fecit vero & imagines per diuerſas Eccleſias, quas quicunq; noſſe deſiderat, in eis vultum ipſius depictum reperiet.* I. IOANNIS VII. PAPÆ OBITVS.

Baſilicam itaque ſanctæ DEI genitricis, quæ antiqua vocatur, pictura decorauit, illicq; ambonem nouiter fecit, & ſuper eandem Eccleſiam, quantum ad ſe, Epiſcopium conſtituere maluit, illicq; Pontificatus ſui tempus expleuit. Puto baſilicam hanc Dei genetricis, quæ vocabatur antiqua, fuiſſe Eccleſiam ſanctæ Mariæ trans Tiberim poſitam, à Calixto Papa erectam qua antiquior nulla, illicque ſibi Ioannem habitationem delegiſſe. Sed pergit Anaſtaſius: *Hic fecit aureum calicem præcipuum penſantem libras viginti, quem & gemmis pretioſis decorauit.* & in fine: *Hic fecit Epiſcopos per diuerſa loca numero decem & octo. Qui etiam ſepultus eſt ad B. Petrum Apoſtolum ante altare oratorij S. DEI genitricis, quod ipſe conſtruxit, ſub die decimoquinto Kalendas Nouembris, Indictione ſexta, Iuſtiniano Romanorum Rempublicam gubernante. Et ceſſauit Epiſcopatus eius menſibus tribus.* Sicque decimoquinto Kalendas Februarij creatus eſt Siſinnius, de quo mox dicturi ſumus anno ſequenti. II. BASILICA ANTIQVA DEI GENETRICIS.

IESV CHRISTI
ANNVS 708.

SISINNIVS PAP. CONSTANT. PAP. IVST. RHIN. ITER. IMP. Annus 5.

EXORDIO anni Redemptoris ſeptingenteſimioctaui, ſexta Indictione, decimoquinto Kalendas Februarij (vt diximus) creatur Papa Siſinnius, natione Syrus, qui (inquit Anaſtaſius) *podagrico humore ita tenebatur conſtrictus, vt ſibi cibum propriis manibus exhibere non valeret: erat tamen conſtans animo, & curam gerens * pro habitatoribus huius ciuitatis: qui & calcarias pro reſtauratione murorum iuſſit decoquere, vixitq; in Pontificatu dies duntaxat viginti, ſicq; ſeptima die Februarij moritur, morte repentina: qui fecit in inſula Corſica Epiſcopum vnum, ſepultuſq; eſt ad B. Petrum dicta die & Indictione ſexta: ceſſauitq; Epiſcopatus eius menſem vnum, ſeu dies vigintinouem.* Poſtea vero die ſeptima Martij creatur Pontifex Conſtantinus natione Syrus, vir (inquit idem Anaſtaſius) valde mitiſſimus. I. SISINNII PAP. CREATIO ET OBITVS. * agens. CONSTAN. PAPA.

II. Huius Pontificatus exordio contigit creari Rauennatem Archiepiſcopum Felicem Romamque ſe conferre ex more, vt conſecrationem acciperet ab ipſo Pontifice, profeſſione fidei edita & obedientiæ ſponſione, licet inuitus, cogentibus magiſtratibus. ſed rediens Rauennam, pœnitens facti, reſilit, Rauennatum inſtigatione permotus, ſeque ſchiſmate ab Apoſtolica ſede diuiſit: cuius rei cauſa animum etiam Iuſtiniani Imperatoris maxime

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

in ſe concitauit, vt ab eo vinctus iuberetur perduci Conſtantinopolim, & exilio atq; etiam oculorum priuatione damnari; vixque tandem ſuis preſſuris excoctus ad meliores cōuerſus ſit ſenſus, didiceritq; ſupremæ ſedi Pontificiæ obedire. Hæc autem adeo luctuoſa à nobis ſummatim perſtricta ſunt; Anaſtaſius vero plura addit his verbis:

III. FELICIS RAVENNATIS ORDINATIO ET SCHISMA. *valuit.

Hic, inquit, *ordinauit Felicem Archiepiſcopum Rauennatem, qui ſecundum vſum priorum ſuorum ſolitas in ſcrinio noluit facere cautiones, ſed per potentiam Iudicum expoſuit, vt maluit.* * *Cuius cautio à Pontifice in ſacratiſſima Confeſſione B. Petri Apoſtoli poſita, poſt multos dies, terra & quaſi igne combuſta reperta eſt*: quod quidem haud accidit caſu, ſed ad ſignificandū veluti certis notis, haud Deo & Apoſtolo Petro eſſe gratam eam confeſſionem atq; profeſſionem, quæ non prodit ex animo, ſed ex timore. Quid autem Rauennates ſint paſſi, cum Felicem ſuum ipſorū Epiſcoporum à promiſſione recedere ſuaſerunt, & Iudicib. ac magiſtratibus Imperatoris contradixerunt, atq; ob id etiam rebelles maieſtati fuerunt, & ab Imperio deſciuerunt, ita pergit dicere Anaſtaſius:

IV. FELIX ET RAVENNATES PVNITI.

Rauennates ciues elati ſuperbia digna vltionis pœna mulctati ſunt. Mittens quippe Iuſtinianus Imperator Theodorum Patricium, & primū exercitus inſulæ Siciliæ cum claſſe nauium, Rauennam ciuitatem cepit; & omnes rebelles, quos ibi reperit, compedibus ſtrinxit, diuitias eorum abſtulit, & Conſtantinopolim miſit. Dei autem iudicio & Apoſtolorum Principis Petri ſententia, qui inobedientes fuere Apoſtolicæ ſedi, amara morte perempti ſunt: & idem Archiepiſcopus lumine priuatus, dignam factis recipiens pœnā, exul in Ponticam tranſmiſſus eſt regionem. huculq; de pœna rebellium Anaſtaſius. Sed quomodo demum exilio liberatus Felix permiſſus eſt redire Rauennam, inferius ſuo loco dicturi ſumus.

V. ECCLESIA RAVENNATVM IN MELIOREM STATVM REDVCTA.

Ita plane iuſta lance appenſo diuino iudicio oportuit puniri magna ſeueritate homines refractarios, qui toties cōtra Eccleſiam Romanam cornua erexere, ſæpe delinquentes, ſæpe veniam obtinentes ab ipſo Romano Pontifice: vt per Imperatorem ira æſtuantem acerbiſſime punirentur. Sic igitur tanquam in conflatorio Eccleſia illa purgata & vexationibus excocta, didicit ex iis, quæ paſſa eſt obedientiam: vt factum ſit illi à Domino ſecundum illud vaticinium Iſaiæ a: *Conuertam manum meam ad te, & excoquam ad purum ſcoriam tuam & auferam omne ſtannum tuum, & reſtituam Iudices tuos, vt fuerunt prius, & conſiliarios tuos ſicut antiquitus: poſt hæc vocaberis ciuitas iuſti, vrbs fidelis.* ita plane: ex hoc etiam tempore quieuerunt factioſæ illæ in Romanam Eccleſiam contentiones, eidem in omnibus (vt par erat) ſemper Epiſcopis Rauennatibus obedientibus. Meruerunt ab Imperatore Orientis ita Rauennates affligi, qui Exarchatus confiſi potentia aduerſus matrem adeo fuere proterui. At quo tempore Felix ita oculorum vſu Conſtantinopoli ignominioſe priuatus eſt, & miſeri Rauennates occiſi, eodem plane Romanus Pontifex ad maiorem ipſorum inuidiam ab eodem Imperatore ibidem Conſtantinopoli ſummus eſt affectus honoribus, de quibus inferius dicturi ſumus.

a Iſai. 1.

VI. CONATVS DIABOLI ADVERSVS SVVIBERTVM.

Hoc eodem anno Eccleſia Borictuariorum in Germania, ipſo ſui ortu, inuidia diaboli diſſipatur, Chriſtianis, qui in ea erant, alio migrare coactis. Duobus enim elapſis iam annis, ex quo ad Euangelium prædicādum reſerata ianua fuerat Apoſtolo illarum gentium Suuiberto, inter eos & vicinos Saxones immane conflatum eſt bellum, id plane ſatana moliente, quod iam ante ſanctiſſimo viro fuerat comminatus. Rei geſtæ narrationem idem ſibi præſentium rerum ſcriptor ſic aggreditur Marcellinus b: *Quamuis autem diabolus ſit mendax & pater mendacij, veruntamen ſancto prædixit Suuiberto, cum per eum expulſus eſſet ab obſeſſo*, nimirum operaturū, vt ex ea prouincia eum pelleret. *Nam poſt biennium veniens illuſtris Bruno magnus Satrapa Saxonum cum nobili comitatu in prouinciam Borructuariorum, pernoctanſq; in vico Ratingen, ex nimia ebrietate orta diſſenſione magna inter ipſum & Primiceriū eiuſdem vici de Ratingen, ex inſtigatione & ſuggeſtione diabolica ipſum occidit cum duobus famulis: quibus per vicum dolenter patefactis, amici & affines occiſorum ad arma conuolantes, eundem nobilem Satrapam ſeruos omnibus ſuis in vindictam trucidauerunt.*

b Marcell. in Suuiber. c. 22.

Fama vero per Saxoniam increbreſcente veridica, Saxones nimis, intrantes potenter Boructuariorum fines, multos ex illis occidentes, maxima damna ipſis intulerunt, vicumq; Ratingen funditus liuore pertinaci deſtruxerunt. Econtra Boructuarij, & præcipue amici occiſorum, aggregata magna potentia armigerorum, multas villas & munitiones Saxonum igne & ferro demoliti ſunt. Sicq; viciſſim dum diu cōmitterent magna depopulationis excidium, Boructuarij & præcipue Chriſtiani, qui à S. Suuiberto verbum Dei ſuſceperunt, perpendentes, quod Saxonum potentiæ & inſidiis reſiſtere non poſſent, vale dicto S. Suuiberto, & accepta ab eo benedictione, coacti migrauerunt in exteras prouincias, vt liberius ibidem CHRISTO ſeruirent. Interea attendens S. Suuibertus gloriosus Pontifex gregem ſuum hac illacq; diſperſum, & quod nullum fructum nullacq; inducias inter vtraſq; partes cum ſuis propter ſæuitiam Saxonum corda facere poſſet, exorauit aſsiduè Dominum, vt ei tam ſibi locum oſtenderet, vbi habitare deberet. Tandem Angelica reuelatione admonitus, præcipitur ire Coloniam Agrippinā ad Pipinum Ducem & Plectrudem eius coniugem, quæ ei aptum locum permanendi cum ſuis condonarent. Quomodo autem Coloniam perueniēs, exceptus à Plectrude coniuge Pipini cōplura Apoſtolo digna operatus eſt, & à Pipino vicum Werda in inſula Rheni impetrans, nobile illic condidit monaſterium, idem Marcellinus pluribus narrat. Fuit ea electio fortis munitio ad expugnandā perfidiam Saxonum; ſicq; accidit, vt vbicumq; vir Apoſtolicus fuerit, ſemper profuerit, illacq; Chriſtianorum diſperſio conuerſa fuerit ad maiorem fidei profectum: ſicut contigit ipſo exordio naſcentis Eccleſiæ, cum Hieroſolymis coorta perſecutione, facta eſt proficua diſcipulorum circumquaq; diſperſio.

IESV CHRISTI ANNVS 709.

CONSTANT. PAP. Annus 2. | IVST. RHIN. ITER. IMP. Annus 6.

SEQVITVR Redemptoris annus ſeptingenteſimus nonus, Indictione ſeptima: quo, menſe Octobri, iam inchoata à menſe Septembri, Indictione octaua, Iuſtinianus Imperator pœnitentiam agens (vt ait Marianus Scotus, ſed ob quæſtionem huius temporis, auctor eſt Anaſtaſius) acceſſit ab Vrbe Conſtantinopolim Conſtantinum Papam, quod hoc anno Indictione octaua inchoata factum eſſe, Anaſtaſius tradit, licet Scotus nona Indictione id accidiſſe ſcribat. Verum Anaſtaſio potius aſſentimur, cui reliqua bene conſentiunt, vtque dicetur, oſtendent. Iuſtinianus igitur, non minis, ſed precibus adhibitis, omniq; ſecuritate præſtita, ſcriptis literis Conſtantinum acceſſit Cōſtantinopolim, vt finis aliquando controuerſiæ ob canones ad Quintam & Sextam Synodum ſuperadditos poneretur: quod ex iis, quæ Anaſtaſius in Gregorio Secundo Conſtantini ſucceſſore narrat, intelligere ſatis poſſumus. Cum autem ſoluiſſet à Romano Portu dicto menſe Octobri, hiemandum ſibi fuit Hydrunti. Sed audiamus, quæ de his Anaſtaſius dicat:

His, inquit, *temporibus*, quibus ſcilicet hæc agerentur cum Rauennatibus, *miſit præfatus Imperator ad Conſtantinum Pontificem Sacram, per quam iuſſit eum ad regiam aſcendere vrbem. Qui ſanctiſſimus vir iuſſu Imperialibus obtemperans, illico nauigia fecit parari, quatenus iter aggrederetur marinum.* Quod autem audiſti Imperatorem iuſſiſſe, & Pontificem obtemperaſſe: quo ſenſu hæc accipienda ſint verba, ex rerum geſtarum progreſſu intelliges, cum videris, quibus humillimis obſequiis idem Imperator ipſum Pontificem ſuſcepit cognoſces enim plane, cum non fuiſſe Imperatorio præcepiſſe, ſed precibus exoraſſe. Perge vero Anaſtaſius